

Au, au, au!

De inhoud van mijn hoofd drukt keihard tegen de binnenkant van mijn schedel. Het voelt alsof mijn grijze massa de bottenbarrière wil doorbreken om zonder mij op de loop te gaan, zo hard duwt hij. Lukte het maar, dan zou samen met mijn herseninhoud tenminste ook de knallende koppijn verdwijnen.

In mijn verduisterde slaapkamer zijn de lichtgevende rode cijfers van de wekkerradio een pijnlijk baken. Ik knijp mijn ogen tot spleetjes om rustig te bekijken hoe laat het is. Vijf uur, zie ik, bijna etenstijd. Eten is van alle dingen die ik kan bedenken wel het laatste waar ik zin in heb.

Traag schuifelend baan ik me een weg naar de keuken, waar ik een smoezelig glas vol tap met water en de medicijnenkeukenla opentrek op zoek naar paracetamol. Tussen al de stripjes pijnstillers en andere medicijnen die allemaal hun doosje kwijt zijn zoek ik naar een strip waarop in kleine lettertjes staat 'paracetamol 500 mg'. Ergens moet die te vinden zijn, ik heb altijd paracetamol in voorraad. En ibuprofen voor wanneer de paracetamol niet werkt. Een slimme meid heeft pijnstillers paraat.

Hebbes. Ik druk de drie overgebleven tabletten uit de strip en sla ze in een snelle teug achterover met alle water in het glas, zodat ik er niets van proef. Alsnog smaakt het uitermate ranzig. Heeft waarschijnlijk ook te maken met het kleine restje chocolademelk dat blijkbaar nog in dit glas zat; geen ideale combinatie met water en bittere pillen.

Een halfuurtje inwerktijd, voor pampus liggend op de bank, heb ik hiermee meer dan verdiend. Ik kwak mezelf languit neer op de zachte bank. Het behang danst voor mijn ogen wanneer ik opnieuw in slaap val.

Voorzichtig sta ik weer op. Steunend op de armleuning test ik of mijn benen het aankunnen en warempel, ze dragen me wonderwel. In een bijna rechte lijn loop ik naar het raam. De zonnestralen zijn verkwikkend warm op mijn gezicht. Ik houd van de lente, van de belofte dat er een zwoele zomer aankomt en van het feit dat iedere dag weer ietsje langer duurt dan de vorige. Het geeft me het gevoel van eindeloos veel tijd en vooral vrijheid. Helaas heb ik van beide nooit genoeg.

Ik trek het restje kleding uit dat ik nog aanheb. De uitgaansgeur in mijn blouse brengt de herinnering aan gisteravond levendig naar boven. Het is een tijd geleden dat ik in Amsterdam uitging en ik was haast vergeten hoe leuk ik het er vind. Sinds Patty als barkeeper bij de Intro werkte, de tent die Hilversum volledig op de kaart heeft gezet bij het uitgaanspubliek dat voorheen niet verder keek dan de hoofdstad, kwamen we nergens anders meer. Op alle uitgaansavonden moest Patty namelijk sowieso in de Intro zijn. Om dan zonder haar naar Amsterdam te gaan, konden Belinda en ik natuurlijk niet maken.

Zoals bij al haar andere baantjes hield Patty het werk met moeite zeven maanden vol. Een maand geleden nam ze ontslag en nu gaan we weer geregeld naar andere clubs, waar we dankzij Patty probleemloos binnenkomen. Zij weet tot in detail te vertellen wat op modegebied wel en niet is toegestaan in het uitgaansleven. Die voorschriften verschillen per club en veranderen ieder seizoen, maar Patty maakt er een studie van. Het is zeer belangrijke informatie om langs de uitsmijters van strenge clubs te komen – eigenlijk alle clubs dus. Behalve natuurlijk bij de Intro, waar we intussen vriendinnen van het huis zijn en zelfs worden binnengelaten in de mode van 1996.

Gisteren was het ondanks alles weer spannend of we binnen zouden komen. We hadden geen kaartjes voor een uitverkocht feest en Patty was, in tegenstelling tot een hysterische Belinda en paniekerige ik, verbazingwekkend rustig. Ik moet toegeven dat het resultaat van haar make-upkunsten verbluffend was. Na een uur in de schmink kende ik mezelf amper terug. De slaperige vrouw die ik nu, *the day after*, in de badkamerspiegel zie en met opzet niet

langer aankijk dan twee korte seconden omdat ik anders flauwval van de schrik, staat in schril contrast tot de vamp die ik gisteravond was. Ik was een creatie van Patty Winter op haar best.

Zelf ben ik zo gênant slecht in het onderscheiden van modetrends en modemissers, dat Patty me aan de bar van de Intro een keer samen met een wodka jus een bierviltje aanreikte waarop ze instructies had gekrabbeld over mijn outfit die avond. Het truitje dat ik droeg was blijkbaar een gedrocht dat in de jaren zestig al uit de mode was (vreemd aangezien ik het na de millenniumwisseling gekocht heb) en ik moest linea recta naar de toiletten om het uit te trekken. Resultaat was dat ik de hele avond in het saaie witte hemdje rondliep dat ik altijd onder mijn kleding draag. Ik snap nog steeds niet wat er mis is met het truitje dat ik uit moest trekken. Ik draag het graag als ik weet dat ik Patty niet ga tegenkomen, naar de verjaardag van mijn oma bijvoorbeeld.

Toch neem ik het Patty niet kwalijk dat ze me erop wees. Zij kan alles tegen me zeggen zonder dat ik me ooit echt beledigd voel. Het komt door haar uitstraling, dat weet ik zeker. Zij komt overal mee weg en je kunt haar niets kwalijk nemen. Patty oefent op de meeste mensen, zo niet op iedereen, een onweerstaanbare aantrekkingskracht uit. Ook gisteravond weer was ze direct het middelpunt van de belangstelling. Belinda en ik hingen samen aan de bar en hebben ontzettend veel gelachen, maar Patty was de hele avond niet van de dansvloer af te slaan. En de mannen niet van haar.

Ik draai de douche open en zet mijn douchesradio aan. Het is een van de weinige cadeaus van Mark, mijn ex, waar ik geen afscheid van kan nemen. De vrolijke douchesradio in de vorm van een pinguïn met een roodwitte zwemband om zijn middel en een snorkel op zijn hoofd werkt met zijn koddige kneuterigheid tegen elk ochtendhumeur. Ook mijn kater verhelpt hij, in combinatie met de paracetamol en warme douchestralen, heel aardig.

Zonder smaak eet ik toch maar een droge beschuit om mijn knorrende maag koest te krijgen. Ik knip uit gewoonte de televisie aan. Sinds de komst van mijn spelcomputer ben ik een ware gamejunk geworden. Toen mijn computer crashte en het oude bakbeest niet meer gered kon worden door reparatie, had ik geen behoefte aan weer een gewone computer. Dus kocht ik een Wii. Het apparaat is een regelrechte hit op vriendinnenavonden. Patty beweert dat de inspanning goed is voor de lijn en ik geloof dat ze daar gelijk in heeft, want ik ga steeds minder vaak naar de sportschool. Hoewel, ik weet niet zeker of dat helemaal toe te schrijven valt aan de komst van mijn spelcomputer.

Twee weken later moest ik trouwens alsnog een gewone computer aanschaffen. Ik had me enigszins verkeken op de dingen die ik met mijn reguliere computer deed toen het ding er nog stond. Het bleek dat ik elke dag thuis mijn e-mail wilde checken en toch wel heel geregeld receptensites bezocht om uit te zoeken wat ik kon klaarmaken met alleen een voorraad blikjes, zakjes en potjes in de meest onmogelijke combinaties die ik altijd weer weet aan te schaffen.

Nu heb ik een hippe witte laptop die ik te pas en te onpas meezeul. Het ziet er vooral leuk uit als ik dat ding in een eetcafé openklap. Ook al ga ik zitten patiënten, die laptop maakt het ineens totaal geaccepteerd dat ik alleen uit eten ga. Geniaal.

Ik zit net lekker in een potje tennis als de telefoon me bruut stoort. Vlug druk ik op pauze en ga op zoek naar mijn mobieltje. Ik zoek op het kastje bij de deur (geen succes) en op mijn bureau (ook niets) voor ik hoor dat het geluid uit mijn uitgaanstasje komt. Net op tijd weet ik op te nemen.

‘Ben je er weer bovenop?’ Het is Patty, opgewekt als altijd.

‘Jawel,’ zeg ik. ‘Ik heb een restje hoofdpijn, maar niet meer zo erg als toen ik wakker werd. Met jou ook alles in orde?’ Ik kan me niet voor de geest halen hoe Patty er gisteren aan toe was, voor hetzelfde geld heeft ze een helse kater en telefoneert ze snel tussen de toiletbezoekjes door.

‘Prima. Belinda is naar huis. Zij heeft voor vertrek met moeite een in ienienienie partjes gesneden appel zonder schil gegeten met een scheutje yoghurt waarvan ze alweer haast moest kotsen. Verder is het oké. Gijs zorgt wel voor haar, ik heb hem van tevoren gebeld en hem op het hart gedrukt haar geen eten te geven. Ik vroeg me vooral af of jij veilig thuis was gekomen met je dronken hoofd. Maar zo te horen is dat gelukt.’

‘Ja.’

‘Mooi. Daar bel ik ook eigenlijk niet voor,’ gaat ze verder. ‘Nu ik Belinda de deur uit heb gewerkt, heb ik een behoorlijke trek gekregen. Zal ik naar je toe komen met een pizza?’

‘Alsjeblieft, doe dat!’ Mijn maag knort van geluk. ‘Ik heb helemaal niets lekkers in huis en ik ben alweer drie uur wakker, véél te lang om te teren op alleen een droge beschuit. Neem je ook een bak ijs mee?’

‘Komt voor elkaar. Zie je straks.’

‘Doeg,’ zeg ik nog, maar Patty heeft opgehangen en zit waarschijnlijk al op de fiets. Over een pizza laat zij geen gras groeien.